
In memoriam

**Davorin Stipetić
(1932.—2012.)**

Franjo Dulibić

Dugi radni vijek Davorina Stipetića i njegov doprinos vezan uz zagrebačku organizaciju za gospodarenje stambenim fondom i u zagrebačkom Regionalnom zavodu za zaštitu spomenika kulture, uz ostale njegove funkcije, pamte prije svega njegovi kolege, velik broj ljudi s kojima je tijekom niza desetljeća surađivao. Siguran sam da će svim kolegama i suradnicima ostati u trajnom sjećanju jer sam se u nekoliko godina suradnje s Davorinom Stipetićem uvjerio u snagu njegova profesionalnog i ljudskog utjecaja, s osjećajem da se njegovo golemo radno iskustvo u posljednjim godinama života željelo na najbolji mogući način iskazati, opredmetiti i realizirati. Njegovo praćenje svih događaja u struci, ali i politici vezanoj uz struku, nije prestalo ni nakon umirovljenja, a njegove analize i komentari bili su uvijek lucidni, provokativni i polemični, postajući vodilja i nadahnuće svim profesionalcima u struci. Među njegovim posljednjim i nažalost nerealiziranim inicijativama bio je rad na novoj verziji zakona o zaštiti spomenika kulture.

Upoznavši ga na sastancima Urbanističkog savjeta Zelene akcije, svjedočio sam zajedno s drugim kolegama s kolikom je energijom iznosio svoje ideje, koje su proizlazile iz golemog radnog i životnog iskustva, ali i iz bezuvjetne posvećenosti struci. Bio je nepresušan izvor ideja, uvijek odlučan i konstruktivan, s konačnom željom da se poduzmu koraci da se određeni problem makne s mrtve točke. On jednostavno nije ostavljao prostora za malodušnost, niti je bio od onih koji bi nadugo analizirali beznadnost situacije. Upravo suprotno – govorio je gotovo isključivo kad je pretpostavljao da bi mogao pridonijeti rješenju i kad je već imao ideju za pokretanje promjena.

No aktivno sudjelovati u radu Odbora za prostor Zelene akcije za Davorina Stipetića nije bilo dovoljno. Posljednjih nekoliko godina pisao je i objavljavao tekstove o integriranom gospodarenju prostorom, o kažnjavanju nedjela nad baštinom, o Zagrebu prije Zagreba, o zaštiti zagrebačke povijesne jezgre, o neodrživoj državi u državi, o tome kakav Zagreb želimo – beskompromisno braneci svoje stavove u vrijeme kad je brigu o svijetu u kojem živimo mogao prepuštiti mlađima i uživati u mirovini. Strast prema struci i ljubav prema Zagrebu izviru iz svakog retka njegovih zapisa, a energija koju je nosio i u profesionalnim i u osobnim kontaktima učinila je te tekstove iznimno polemičnima i britkima. Ne iznenađuje da je njihova vrijednost prepoznata te da se pojavila ideja o sabiranju tih tekstova u knjigu. Bio sam počašćen kad mi je ukazao povjerenje da budem urednik njegove knjige, i danas mi je neizmjereno žao što se, kako to u našim uvjetima biva, realizacija knjige predugo čekala zbog nedostatka sredstava. Nažalost, toliko dugo da se Davorin Stipetić nije mogao razveseliti plodu svog rada zbog teške bolesti. Ipak, sigurni smo da je negdje duboko u sebi bio svjestan da je tom knjigom ostavio zalog budućim generacijama te da će ona trajno svjedočiti o njegovu profesionalnom žaru, stručnosti i predanosti. Davorin Stipetić svojim je cjelokupnim radom ostavio iza sebe trag koji ostaje u sjećanjima sviju nas koji smo ga poznavali. Taj trag neka bude utjeha njegovoj obitelji i svima ožalošćenima. Nedostajat će nam i kao stručnjak i kao čovjek, ali će u isto vrijeme i dalje biti tu među nama, u sjećanjima na sve ono što nam je dao za života.

* Govor na ispraćaju Davorina Stipetića na Mirogoju